

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишня безъ завитка 12. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. скупљъ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

ПУТНИЧКА ПИСМА

(Продужено.)

Мы смо дуго седели у той дивлячности, нека помрчина покривала е савъ склоплъный предѣлъ око насъ, а лека еза ишла е крозь наша чувства — Мы смо седели на ладномъ каменю, и гледали ђутећи ладно каменъ, и вѣчно бы остали тако седећи и гледећи, а можда бы се и мы сами у ладно каменъ претворили, да не трбуа, онъ не да се никомъ живомъ у каменъ претворити, у нѣму не душа, али у нѣму стои онај оганъ кои душу непрестано подгрева; и за любовь трбуа не бы никога стра было да преко десетъ оваквы ђаволъи стуба пређе. Одъ како путуемо повећой части трбу командуе, разуму доста е што е съ нама на университетима заповѣдао. Текъ кадъ огладно пренемо се изъ нашегъ удубљногъ сматрана. Сваки маши се рукомъ у цепъ да види колико е сати — Свакй се зачуди и упропасти, кадъ види да е подне. Заборавимо шуштанъ и хуку падаюће реке, оканемо се приятногъ и занимљивогъ гледани дивль природе, пореметимо наше далеко разсъяне мисли, а место свега тога отворимо сваки свою пудну кнѣгу и земльвидъ Швайцерске, нађемо готхарекы путь и ђаволоу ђуприю, и онда далъ гледали смо желъно, има ли гди да стои близу написано какво село или меана. — Сви смо нестрплъливо тражили. „Ево“ повиче еданъ, кои е према нама на едой страовито високой стени седю, и найбрже претурао листове одъ кнѣге — „Ево“ повиче онако весело, као да е изнацао нову Америку. „Ево нашао самъ, будите весели, едно село лежи близу — ево кнѣга каже: одъ ђаволъ ђуприе кадъ се пође далъ, одма иде путь крозь едну стену, и тай прокопъ дугачакъ е 180. високъ 13. а широкъ 16. стопа, и тай прокопъ зовесе Урска рупа. Путь крозь ту стену просеченъ е 1707. године, пре тога ишло се преко те стене, и было е врло тешко прелазити. — Андерматъ село са 660 жители има четири добре меане, добра ела, и врло добра вина“ — Мы смо были оставили наше кнѣге и слушали смо овогъ да намъ прочита, кадъ прочита дотле, а онъ затвори кнѣгу устане, и са оне стѣне изгледао е као неки ханибалъ, узме положенъ Наполеонъво и повиче: „Юнацы! мы смо гладни и жедни, у овој пустынѣ ни гди ништа нема, предъ нама стои камена и мрачна пеѢина, Андерматъ са нѢговимъ разкошнымъ гостиницама лежи са оне стране тавне пеѢине; сада само вамъ имамъ две речи реѢи: постављътъ ручакъ, са талинскимъ виномъ, лежи само по сата одав-

де. Напредъ.“ Докъ е онъ тако говорио, као што е Наполеонъ солдатима говорио кадъ е у Италию слазио, мы смо веѢ были спремљъни, слабо га ко слушао, али кадъ е рекао да варошица Андерматъ не далъ одъ по сата, сви смо га радо чули. — И заиста одма одъ ђуприе уведе насъ путь у едну мрачну и влажну камену пеѢину, крозь кою ишли смо са некимъ страомъ, мислили смо, гди Ѣемо изаѢи. ПеѢина крозь кою тай путь иде не дужа него као што смо горе казали, и доста е пространа за кола. — Но да видишь и божие дивоте, кадъ изаѢосмо изъ пеѢине. Нигди лешче ни питомие долине ниси видю — сунце тепло грее, на небу ни гди ни едного облака, долина дугачка на десно пружила се покривена питомомъ зеленомъ травомъ, крозь кою, она дивля река, коя одъ ђаволъ ђуприе чакъ до езера луцерскогъ у самой пени съ камена на каменъ скаче, и споредъ кое смо толико време путовали и гледали и чудили се иѢномъ течению, та иста река Раисъ веругала се крозь ову долину тихо, и едва гди гди примѢтила се матица по средини, она е наликъ была на лафа у кавезу, на Айдука везана, на змию у процепу — та лела и приятна равнина зове се урска долина. Съ леве стране одма поредъ пута, стои еданъ брегъ по коме люди косе сено; предъ нама далъ пружю се лепъ путь, преко кога видиле се куѢе и црква приятногъ селца или варошице Андермата — како е кои изъ мрачне пеѢине излазио, онъ е стао као окаменѢнъ и гледао и дивю се и чудю овој чудной промени — и мислили смо да смо све висине и облаке прошли, и да смо веѢ у само ведро небо дошли, гди господъ Богъ царуе; и мислили смо ако то буде башъ за цело другй светъ, а оно да одъ нашй мртвы познаника узаймимо што годъ новаца, па онда опетъ преко ђаволъгъ моста да се у нашъ лешый Хайделбергъ повратимо, гди ако и нема много богомоля опетъ има доста пивара.

Предъ томъ пеѢиномъ неостанемо дуго, да овај рай, овај путничкй едемъ гледамо, и да наша чувства наслаѢавамо, еръ смо были гладни, а свакй зна да трбу има само едно чувство, и ако неможе быти безъ зуба, безъочию зацело може быти, и тако ми поитамо далъ, и место по сата стигнемо за 20 минутъ у Андерматъ, гди смо текъ иза пуногъ астала гледали крозь пенцерь, и уживали као што треба, лепъ изледъ на урску долину. Гостию наѢемо јоштъ, ков после ручка опетъ оставимо на истомъ месту за истимъ пунимъ асталомъ, гди смо ручали. Богати Холландези и Немци имаю обичай, еданъ сать ручати, а два сата седити за асталомъ на преживати. Мы смо изъ Ан-

дермата одма после ручка далъ пошли, нисмо се имали съ чиме далъ у томъ месту задржавати; а ніе намъ нужно было да се одмарамо, одмарали смо се читаво пре подне, ерѣ смо више стаяли, седели, и гледали оне водопаде и високе стене одъ Вазена до ђаволь ђупріе; а друго, кодъ ђака е чудновать обичай, како е трбу пунъ и ноге су одморне.

Мы смо продужили нашъ путь съ леве стране телеце долине, коя е бреговима као какво корито ограђена; она е дугачка 6. сати а широка само пола сата, и прича се да е ту негда было езеро, докъ вода ніе провалила те одтекла, сада на той долини има 4. села, у којима живи преко 1500 душа, и све се по већој части са белимъ смокомъ забавляю. На той ледој долини коя преко 4. хилстопа у висину надъ коритомъ мора лежи, у прошлимъ ратнимъ годинама делиле су три войске мегданъ — гди е Суваровъ предводіо руску войску.

(Продуженіе.)

БЕЗПЛАТЕЖНЫЙ ПРАКТИКАНТЬ.

(Продужено.)

Читателѣи нека се задовољ са онимъ именима, съ којима су они свой разговоръ почели. Имена неприносе ништа приповедки. Они су дуго были разтавлѣни. Седамъ година одкако се нису видли. За тій седамъ година нису се заборавили, али готово никако нису еданъ другомъ писали. Млади люди брзо се упознаду, и брзо разставляю, млади люди брзо налазе себи пріятель, или болъ да кажемъ, младъ човекъ нема пріятеля, онъ има само познаника у свету; младъ човекъ виса са своимъ мыслима у воздуху и неосећа іоште да му треба какавъ пріятель; али поредъ свега тога што су ова двојица млади, и што нису еданъ другомъ писали, опетъ были су пріятельи, у правомъ смислу те речи. Доста да су еданъ на другоѣ често мислили, и да су се канили да пишу. Поредъ свега тога што су се одавно растали, опетъ при састанку нису се питали, по ербекомъ обичаю, прво за здравль. Млади люди сматраю да е тай обичай створенъ само за старе люде и жене.

„Еси се оженіо?“ упыта Голотрби Иво Будаину Тала, кои е већ быо сео за асталъ према њму.

„Юкъ!“ одговори Тале крозь зубе, ербо по моди морао е зубима скидати рукавице. — „Нисамъ, али мислимъ скоро, а то скоро бы ђе кадъ ми буде 40. година. Штета е младъ момакъ кадъ се ожени, и бриге натовари себи на главу; кадъ се млада девојка уда, онда обично жене кажу: усрећила се; а кадъ се младъ момакъ ожени, онда опетъ кажу: штета што се тако младъ зароби. Човекъ младъ безъ жене слободанъ е, човекъ безъ жене, птица е безъ гране, лађа безъ ленгера и пристаништа, ништа нема што га гди веже. Лети кудъ оће, чини шта оће, гди му се задрема ту и спава. Што бы я безъ невољъ узео себи ортака, съ киме бы морао делити гди годъ што имамъ, па іоште после неколико година приспеду и мали ортачићи, којима законикъ грађанскій, и пре нег' што су се родили дае сво мое имашъ — кадъ бы га имао“ ове последнѣ речи придода смеюћи се тако сладко, као да му у свакомъ цепену лежи по една вексла Ротшидова.

„Ни я се нисамъ оженіо“ одговори Иво — „али, я о томъ сасвимъ другчје мислимъ. Човекъ безъ жене ништа друго ніе него суво дрво; родіо се на светъ да неживи; кадъ умре, умро е а ніе знао што се родіо. А можда бы и я срећни быо, да ме та едина мысао ніе мучила.“ „Ха!“ повиче Тале, „већ знамъ каква е то мысао. Ты си мо-

рао быти залюблѣнъ, па ниси тако срећанъ быо да небудешъ суво дрво. Крозь ту самъ школу и я прошао. На десетъ места быо самъ залюблѣнъ, я искао девојку, али свуда ми кажу: да е одвећ млада — па после неколико неделя свака се испроси, и я играмъ на туђој свадби, и све мыслимъ: ніе ми сућена. Судбина е чудновата судбина — ето гди насъ судбина после седамъ година овде при чаши вина опетъ састави.“

„Піани смо се и разставили“ одговори голотрби Иво.

„Келнеръ!“ повиче Тале, и лупи бичемъ по асталу „Келнеръ! донеси намъ два пржена пилета, еданъ паприкашъ, две порціе швайцеркеза, два лунгенбратна, две бутель вина, едну флашу киселе воде, и за мене две бутель баерскоѣ пива“ и у одлазку келнера придода іоште немачки: „али доброѣ пива“ „Глаихъ“ (таки) одговори му келнеръ и оде крозь башту као смушенъ повтораваюћи гласно: два пржена пилета, еданъ паприкашъ, две порціе швайцеркеза и т. д. „Ха мой любезный голотрбий Иво, овако треба живити на свету. Безъ любви и веселя светъ е овай ништа. Кадъ смо се састали да се почаствимо. Я самъ ти іоштъ сасвимъ онай старый. Піаница нисамъ, боже сахрани, али самъ веселякъ, у друшству, и гди е найвећа опасность, попіо бы две бутель на искашъ. Нигда нисамъ оно име, коимъ сте ме пре седамъ година звали осрамотіо. — Кадъ се непіе я оно време бромъ да е изгублѣно. У пићу се све састои. Све што се піе осимъ воде, у обште сво пиће, то е онай петый элементъ, безъ кога овай светъ небы може быти пропао, али дружевность людска отишла бы безъ трага. Одма како се человекъ роди, ето ти комшилукъ иде да честита, а доћи те што годъ честитати то толико значи, колико доћи те пити. Кадъ се человекъ крсти, опетъ се піе. Кадъ изпросишь девојку, удри пій, кадъ буде прстенъ опетъ дай вино. На свадби не треба ни споминати. — Ако се съ киме познашь, за срећна познанства мора се попити коя чаша вина. Ако е именданъ или ако славишь своѣ светца онда треба начети буре одъ петъ акова. Ако се съ киме побратимишь безъ вина невреди ништа, ако се съ кимъ раставишь, чаша вина то е последнѣ сбогомъ остай и срећанъ путь; ако си се съ киме састао, съ кимъ се дуго ниси видіо, опетъ треба чашама да се пріятельство понови — искреноѣ познанства ни пріятельства неможешъ имати са онимъ съ коимъ ниси нигда піо. Ако кога до гроба допратишь, опетъ више гроба люди куцкаю се чашама, за богда прости, и за здравль остатку. Ако си ванцирао піешь одъ радости, ако си изгубіо службу піешь изъ очаянія. Ако имашъ новаца піешь одъ беса, ако немашь и ако си дужанъ а ти піешь да ти се брига разгали, изъ тога последнѣ узрока піемъ я найвише — ето видишь да пиће држи читавъ светъ. Ил' се родіо ил' умро, ил' се кретіо ил' венчао, свуда мора быти по гди коя капля, ока, аковъ, или петачка вина. Вино е умешано и међу сузе и међу песме —“

„Доста молимъ те немой ми више говорити, о ономе о чему и я знамъ. Ту смо школу заедно учили.“ Пресече му говоръ голотрбий Иво: „Ты за овы седамъ година штоси седіо у Београду, ниси ништа начети ни постао, остао си онай исты, много говоришь, мало мислишь, и у свему си лакомисленъ.“

„Лакомисленъ!“ привати речъ опетъ благоглазый Тале; „лакомисленъ! знашь што значи быги лакомисленъ, кадъ е человекъ младъ; то значи у просвећеномъ

свету, ако ниси знао: знати уживати све оно што е за уживанѣ човека створено. Младъ човекъ има право бити лакомисленъ. Човекъ кои у младости мудруе као стараць, тай ће морати у старости лудовати као младихъ.“

Вечера буде донешена. Поєдна флаша изпразни се и разговоръ окрене се на политику. Голотрбий Иво, кои е изъ окружія дошао, питао е по гди што свогъ другара полако. — „Шта ми ту шаћешъ“ викне Тале пунећи чашу вина — „шта намъ е стало за политику? — кодъ насъ е добро. Можемо јошть по одну флашу испити. Све е добро кодъ насъ, само јошть едно да е“ — ове последнѣ речи тако е Тале полако и уздишући изрекао, да га е едва нѣговъ другаръ чуо.

„А шта е то?“ упита га любопитљиво голотрбий Иво.

„Хе, то е велика тайна“ продужи Тале.

„Али ћешъ е мени ипакъ одкрити, а я ти се заклинѣмъ да нећу никомъ казати.“ рекне Иво.

„Та се тайна састов у томъ“, при овимъ речма погледа пазљиво око себе, да га небы ко чуо: „да ми е баремъ 100 дуката.“ одговори Тале.

„А шта ће ти?“

„Имамъ еданъ великій планъ да извршимъ.“

„Какавъ то планъ?“

„Да платимъ мое дугове! ахъ, кадъ на нѣя помыслимъ я одма овде доћемъ да удавимъ сву бригу у пиву.“ Подвикне Тале, мешајући киселу воду у вино: „Пи, ето како се пенуши, а я ћу пива, — да богъ поживи све оно што живи.“ И обоица празне чаше тресну о асталъ: „о! ала добро пиво!“ „о! ала е добро вино.“

(Продуженіе.)

К Л А Р А.

Долина е сервоцка прво место, кое се указуе очима, кадъ се изиђе изъ шамунске долине. Почемъ изчезне снегъ са врѡва оближњи планина, и поля озелене, кадъ вечернѣ сунце околостоеће стѣне позлати, показуе ова долина веселый, али нешто и дивльй изгледъ. Неке колебе леже по нѡй разсејане а међу нѣима една гостилица, гди самъ я 12. Юнѣя у вече дошао.

Изъ ове долине може се на разный начинъ изићи. Нека известна класа путника иде великимъ путемъ, то е сасвимъ просто; али я као младъ човекъ и желанъ путованя, одбаціо самъ овай начинъ, да изъ долина излазимъ. Ко е желанъ путованя, тай тражи висине, оће планине, оће чудновате догаћае, опасности, чуда. Зашто? едномъ речи, то е нѣговъ начинъ. Као годъ што магарцу не пада на паметъ, кадъ изъ суваче на пашу иде, да удари другимъ путемъ, него најкраћимъ, најравнимъ и најбольимъ, тако и свакій младъ човекъ желанъ путованя, нетражи другій путь одъ Сервоца до Генѡа, него најдужій, најстрменитіи, најмучни. Трговачки пугници, сиропродавци, стари люди, раде као онай магараць изъ суваче; учени люди, вештаци, Енглезеи и я чине као младъ човекъ желанъ путованя.

Зато е было прво питањѣ мое кадъ самъ у малу сервоцку гостилницу ступіо, о путу преко планина. Казали су ми за Кољ Дантернѣ. То е еданъ узанъ теснаць, кои између планински врѡва Фица и подножія брда Биста нао углавльнѣ лежи. Тамо е стаза рѣва, врь го и равльнѣ и одма самъ познао, да е то путь за мене, и зато заключимъ да одма сутра данъ съ еднимъ воћомъ поћемъ. Алъ на жалость никаквогъ воће нѣе было у томъ месту, нити суми за тай посао могли когъ другогъ показати, не едномъ ловца, кой дивль козе лови, и кой бы ме мого

провести, а и тогъ едномъ погодіо е некій Енглескій путникъ, кои е хтео онимъ истимъ путемъ, коимъ и я, да у Сикстѣ иде.

Кадъ самъ дошо у гостилницу, видіо самъ тога путника у авліи. То е было еданъ отмѣнъ человекъ, прїятногъ изгледа, чисто и одабрано одевенъ, имао е фине начине у обхоћеню, ерѣ ми ништа нѣе одговоріо, кадъ самъ га у проласку было поздравіо. То е кодъ изображены Енглеза знакъ доброгъ тона. Кадъ самъ мећутимъ разумео, да е оногъ едномъ человека, кой бы ме мого преко Кол-Дантерна провести, већ истый Енглезъ найміо, одемъ къ нѣму съ намеромъ, да га умолимъ, да ми преко тогъ опасногъ пролазка Кол-Дантерна заедно съ нѣиме ићи допустити, и да ћу и я половину трошка воћиногъ теглити.

Енглезъ е окренуо свое лице къ брегу Монблану, али ганіе видіо. Онъ зене, и я зенемъ: знакъ, да се наша чувства слажу. Загнѣмъ учини ми се да ће добро бити, да не колико тренутака прођу, за кое бы се време мого Енглезъ съ моіомъ особомъ болъ упознати, и сматрати ме, као да самъ му већ представльнѣ. Кадъ ми се учинило, да е удесно магновенѣ наступило, почнемъ я тихимъ гласомъ, безъ да се къ нѣму окренемъ.

— Ала е прекрасанъ изгледъ!

Неодговори ми ни речице. Я ступимъ ближе.

— Господине! рекнемъ му я сасвимъ учтиво, вы долазите безъ сумнѣ изъ Шамуни?

— Да.

— И я самъ ютросъ одтуда дошао.

Енглезъ зене по другій путь.

— Нисамъ имао срећу, да васъ у путу видимъ. Вы сте ямачно морали ићи преко Кољ де Бама?

— Не.

— Или преко Праріона?

— Не.

— Я самъ дошао овде преко Тет-Ноара, а сутра ћу преко Кол-Дантерна, т. е. ако наћемъ воћу. Вы сте еднѡго нашли, тако ми кажу.

— Да.

Да! Не! Шта е ово до врага, помислимъ у себи и едва самъ се мого одъ смея уздржати. Зато одма безъ околица изиђемъ съ фарбомъ на мейданъ.

— Бы лъ вамъ было неповольно, ако небы я мого воћу наћи, да васъ за дозволенѣ замолимъ, да съ вама заедно идемъ и половину трошка платимъ?

— Да, было бы ми неповольно.

— Дакле нећу вамъ далъ досаћивати, одговоримъ му я и удалимъ се пунъ усхићеня, што самъ се овако лепо забавляю.

(Продуженіе.)

М И Р О Ъ І Я.

(Речникъ за животь.)

Восакъ се превіа тамо амо, и неможе да се преломи кадъ е угріанъ. Човекъ по кадъ кадъ треба да учи памети одъ воска. Нека му топлина буде: искусство света, и познаванъ людій. Восакъ е одъ сваке вере, онъ гори у свакой богомелѣи, и предъ свакимъ светцемъ. — Шта прилѣжность нечини! пчеле, колико су мале, нитъ имаю руку ни ногу, па набаве свима людма толико воска, да свакій свомъ светцу т. е. своіой желѣи може служити. — Восакъ се превіа само кадъ е угріанъ; у онимъ државама гди се чувства лесковиномъ подгреваю, многи люди свагда

су тако угрїяни, да се увѣкъ привїяю као восакъ, и нигда се немогу преломити, ербо нигда се не ладе.

Во. Во има рогове, али кадъ га вежу люди, онъ не зна да има рогове. Во нигда немисли да има снагу. Чудновато е то да себичный човекъ, мисли, да е во створенъ само за нѣгову потребу. Свакій зна да во има много природне дарове, кое и човекъ има. У многоме во превазилази далеко човека. Вола кадъ оће првїй путъ у ярамъ да угрегну, онъ се много више брани, него по гди кои човекъ, а кадъ кадъ и погди кои народъ, кадъ имъ се оће слобода да одузме. Човекъ у ярму съ почетка манъ се праћака и бацака одъ вола, али дуже памти, и во кадъ се навикне у ярму, нигда се несети да се отме одъ човека; но човекъ памти, и кадъ годъ му прилика дође, ломи, или проба да сломи ярамъ. Човекъ человеку, народъ народу одузима слободу, во вољу нигда то не чини. — Ко бы могао веровати да во има чувство сажаденїя веће одъ човека! — кадъ волови гди годъ наїђу на оно место, гди е нѣговъ еданъ братъ закланъ, и кадъ осете ону крвь; онда нико неможе да сноси нѣову рїку, кое ништа друго нїе него плачь и јукъ, нико неможе иї съ тога места да отера; а човекъ сасвимъ своимъ фалънимъ чувствама, способенъ е да пїе крвь свога ближнїгъ, да туче буздованима и сикирама, и да се подсмева смртнымъ мукама своїмъ ближнїмъ. — О! кадъ ће сурови люди, толико се изобразити, да се смеду достойно у томе воловима назвати.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— Нѣгова Свѣтлость нашъ князь повратио се изъ Тополе и приспїо е у Београдъ 1. Юлія, и као што се чуе данасъ ће 4. Юлія са своїомъ одабраномъ пратњомъ прећи у Земунъ на састанакъ и дочекъ цара аусрїйскогъ Франца, кои ће данасъ после подне у Земунъ стићи.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— *Паризъ.* Овде се разнео гласъ о некомъ созаклеђу противъ правительства. Многи нису хтели веровати, еръ нико нїе држанъ за таку будалу, да успѣхъ оваковогъ дѣла за могућанъ држи; но при свемъ томъ извѣстно е, да су више одъ двадесетъ лица поватани и позатворани. Началникъ овогъ созаклеђа говоре да е некій бившїй членъ „дружтва освете.“ Нагазили су на сузаклетнике башъ у ово време, кадъ су ливали топовска ђулета за едну паклену машину. Но изъ држана „Монитера“ и „Конституціонела“ дав се закључити, да е разпрострѣтъ гласъ о овомъ созаклеђу мало претеранъ.

Часть депутираца нїе ништа знаменито показала. Еданъ бесный привржевикъ Наполеонове републике закетевао е, да се свира Марселъзъ и да се нїе за здравлѣ общегъ права избора, но быо е одбїенъ.

Изашао е „Монатеръ“ у нѣговой новой политично-књижевно-критической одећи, и разликуе се одъ други новина најглавнїе у томе, што нѣгове саставке нико неподписуе, ни самъ Г. „Коминикъ.“

— *Londonъ.* У Штокпорту, кой до четири милъ одъ Манчестра одстои, догодїо се у слѣдству краљевске прокламаціе, коя јавно ношенѣ литїе католицима забраше, страшанъ немиръ. Католици, одъ кои се у овомъ пре-

дѣлу приличанъ брой наоди (тамо живе неколико хиљада Ираца) носили су литїю у едну неделю пре ове забране; коимъ поводомъ посвађа се еданъ Ираць съ еднимъ Енглезомъ, еръ е првїй потврђавао, да католицима нїе стало, што имъ се забраше јавно ношенѣ литїе. Дође до песничаня. Ноћъ прође на миру, али ватра е тиняла подъ пепеломъ. У Вторникъ у вече распали се ярость кодъ обе стране. Дође до страовитогъ боя и кадъ е полиція ушла у Ирско оделенѣ вароши, бацали су се на ню сткаменѣмъ; жене и деца свалъивали су съ кућа греде, каменѣ и циглѣ. Войска изиђе наоружана, и народъ се разбегне, али само зато, да свой гнѣвъ на друга места изливѣ. Ирци юрише у кућу едногъ лекара, на кога су мрзли, а Енглези продру у две католичне капеле, баце дрквене ствари на сокакъ, разбїю едну оргуљу, извесу сво покућанство изъ куће едногъ попа католика и запале исто. Осимъ тога десетъ кућа, кое енглезки, кое ирски, развалѣне су и опљачкане. Да ови бесни люди съ вилама, моткама и цигляма нису ни еданъ другогъ штедили, разуме се само по себи. Еданъ сирома човекъ буде убиенъ и међу 144. лица, кое су око поноћи поватани и позатварани, напло се 60 ранѣника. — У среду 18. Юнія владао е јоштъ најопаснїи немиръ; сокаци су были народомъ препунѣни, кавалѣристе и пешаци стаяли су подъ оружіемъ. Една телеграфична вѣсть, коя е последнї поноћи отишла, явля, да се нове буне бое. Чопори рите, кои су на куће бѣдны Ираца юришили, едва се полиціомъ одъ новогъ нападања обуздаваю. Неки Ирци, кои су безъ крова остали, преноћили су у Бриминстону.

— У Сутоу (у Енглезкой) снила е прошле неделѣ едва жена, да се е нѣнъ синчићъ одъ две године у бунару комшинске баште удавио. Овај е санъ тако узнемирио да е нѣнъ мужъ морао съ еднимъ колицама бунаръ затворити, тако да небы дете унутра пасти могло. Случайно едногъ четвртка уклоне колица. У вече истогъ дана нестане детета; потрче тамо и нађу га мртва у бунару.

— *Ердель.* У едномъ селу поднео е еданъ отаць надлежной власти прошенїе, съ коимъ е питао, колико е дужанъ платити, да нѣговъ сынъ немора школу посѣђавати! —

— Кадъ е Французка лађа „Паулина“ съ еднимъ товаромъ шећера изъ Порторике у Французку пловила, у дари на ню 5. Юнія еданъ китъ и прврне е. За двадесетъ мнута потонула е лађа сасвимъ. Капетанъ, морнари и путници свега 11 душа спасу се на едномъ чамцу, кой су таласи три дана тамо амо гонили, докле иї нїе енглезка лађа „Крисадеръ“ спазила и у Сутампстонъ одвела.

— *Турска.* Правительство турско намерава наново учинити едно покушенѣ, да реку Ефратъ до Алепа за пловитбу разчисти. Енглезнїи инциниръ Томсонъ опредѣлїнъ е за управителя овога посла.

— *Петербургъ 4. Юнія.* Поставлїнъ е основъ за грађенѣ едне нове берзе, коя ће по предрачуноу 2,500.000 рубала коштovati.

— *Цариградъ.* Правительство е обнародовало, да одсадъ нећеду смети апотекари продавати лекове, кои неположе испитъ у школи лекарской, макаръ да имаю на то одъ европски школа свидѣтелства, еръ поводомъ незнапня многи апотекара случиле су се довольне несреће.